

SPOVEDNICA

LE CONFSSIONAL

scenarij, režija:

Robert Lepage

fotografija:

Alain Dostie

glasba:

Sacha Puttnam

igrajo:

Lothaire Bluteau, Patrick Goyette,

Jean-Louis Millette, Kristin Scott Thomas, Ron Burrage

Kanada

100 minut

Ce sodimo po prvencih oziroma drugih filmih, ki vsako leto presenetijo na canneskem festivalu, potem je kanadski film prav gotovo ena izmed izjemno vitalnih kinematografij na svetu. Letos ob drugem filmu Charlesa Binaméja **Eldorado** v ta krog spada vsaj še **Spovednica** Roberta Lepagea, enega najvidnejši kanadskih gledaliških režiserjev, ki se je uspešno prizkusil tudi v filmski režiji. In Robert Lepage se pri filmskem delu ni odrekel gledaliških prijemov, pač v toliko, kolikor teatraličnost vznikle na račun izbranih lokacij, to pa zato, ker bo s privzdignjeno, stilizirano uporabo filmske govornice izpovedana izbrana drama. Tako tudi ni naključje, da se film prične z letom 1952, ko je v cerkvenem prostoru v Québecu Alfred Hitchcock snemal film **Izpovedujem se** (*I Confess*, 1952). Vendar pa se je v tem posvečenem prostoru ob Hitchcockovi drami vzporedno dogodila tudi resnična drama, ki jo tisti, ki jo je zakrivil, najprej pove Hitchcocku, da bi potem zvedeli tudi mi. In to spoved Hitchcock komentira takole: »Vaša zgodba ni zgodba s suspensom, to je prava grška tragedija«. S Pierrovim očetom je namreč tistega nenavadnega leta 1952, ko je bila v Québecu tudi premiera najnovejšega Hitchcockovega filma, zanosila mlajša sestra Pierrove matere. Ker tega bremena nikakor ni mogla

prevzeti nase, je šestnajstletna mama malega Marca kmalu po porodu naredila samomor. Tako je njegovo očetovstvo ostalo skrivnost. In potem ko se je čez leta rodil mali Pierre, je z Marcom odraščal kot s starejšim posvojenim bratom, nevedoč torej, da ju veže ista kri. Ta familiarna drama, zavita v skrivnost, pa je vzrok za Marcovo ekscentrično, bolešno in izgubljeno iskanje lastne identitete. Toda potem ko se zaradi očetove smrti vrne iz daljne Kitajske v Québec, se Pierre pridruži Marcovemu obsedenemu preiskovanju preteklosti, ki si jo delita v veliko večji meri, kot se zdi na samem začetku. Kot pravi Lepageov Hitchcock imamo torej opravka s pravo grško tragedijo, ki pa jo je režiserju uspelo prevesti v filmsko pripoved brez v nebo vpijočih dramatičnih akcentov, tako da se sledenje skrivnostnemu spoznanju odvija skozi niz ekscentričnih, odtrganih in hkrati likovno domišljenih prizorov. Prav ta, skoraj baročna filmska reprezentacija, je tudi tista instanca, ki sicer tragično vsebino predeluje v pripoved z distanco, v pripoved, ki ji nista tuja tudi ironija in humor, pa čeprav velikokrat črni humor. V **Spovednici** sicer ni do kakšnega ekstrema pretirana postavka, da je v filmskih pripovedih kri le rdeča barva, vendar pa se film zaveda, da o krvavih stvareh govori z rdečo barvo. Ta razsežnost pa Roberta Lepagea postavlja kot perspektivnega gledališčnika med filmskimi režiserji.

SILVAN FURLAN

cannes '95 100 let filma

